

Evandjelje, sredstvo ili dokaz spasenja?

napisao Danijel Dragaš 20.11.20. Članak

1. Prije nego krenem razlagati navedenu temu, želim objasniti značenje riječi "srce." Kada kažem "srce" mislim na unutarnja; stajališta, percepcije, želje, i vrijednosti koje prebivaju u jednom čovjeku.

1.1. Osoba će naslijediti vječni život ako ima srce sveca – ako stvarno u dubini postojanja ima znanje i ljubav Boga samoga. Srce sveca je drugačije od moralne prirode sveca. Sva ljudska bića, kao grješnici su zli u svojoj moralnoj prirodi, ali neki, po Evandjelju, su "pravedni u svome srcu." Iako su sve osobe zle, neki žude da budu nešto više nego zle osobe kakve zapravo jesu. Upoznali su, i vole Boga, i radije žele biti kao On. To su ljudi kojima je srce učinjeno pravednim, to su sveci koji će naslijediti vječni život.

A. Uloga srca u vjerovanju Evandjelja

2. Srce djeteta Božjeg (sveca) je potpuno drugačije od srca djeteta sotone (onoga koji je suđen za gnjev.) Prema Bibliji, oni su kao svijetlo i tama. Vrijednosti koje potiču djeteta Božje su potpuno drugačije od vrijednosti koje potiču djeteta đavla: stav o Bogu jedne osobe je potpuno drugačije od stava druge osobe, želje osobe koja voli Boga su potpuno drugačije od želja osobe koja ne voli Boga.

2.1. Ne postoji snažnija fundamentalna razlika između dva ljudska bića, djeteta Božjeg i njegovog srca, i djeteta đavla i njegovog srca. Razlike idu duboko u njihovu dušu. Koliko god duboko mogu ići. Vjerovanja prihvaćena od djeteta Božjeg će biti neprihvaćena kod djeteta đavla i obratno

2.2. Šta je onda sa tvrdnjama koje čine Evandjelje? Onaj koji ima srce sveca će biti prijateljski nastrojen prema tvrdnjama Evandjelja. S druge strane, osoba koja nema srce sveca će te iste tvrdnje odbiti, uvrijediti će je i biti će joj potpuno neprihvatljive. Ovdje nije problem racionalnost evanđeoskih tvrdnji niti dokazi koji imaju potporu: problem je nešto puno drugačije prirode. Problem je moralni i duhovni status srca te osobe.

2.3. Ako pretpostavimo da su istine Evandjelja viđene kao razumne i dobro utemeljene na dokazima, možemo zaključiti da ih je najbolje gledati kao istinite; tada ja tvrdim da je ovo istina: ako pojedinac ima srce sveca, onda će ta osoba moralno, duhovno biti (prijateljski otvorena) prema istini Evandjelja. U suprotnom neće biti prijateljski otvorena prema istini Evandjelja.

2.4. Svetac se boji Boga u smislu; on razumije i prihvaća suverenost Boga u njegovom životu. Svetac razumije i prihvaća da Bog ima potpuno pravo unesti mu u život; fatalnu bolest, financijsku katastrofu, smrt voljenih ili bilo što drugo. On razumije da Bog to radi s razlogom, a razlog je; Bog širema svpjeg sveca da baštini kraljevstvo Božje koje će On uspostaviti na zemlji u budućnosti. Što ako ja kao svetac ne mogu prihvatiti Božju suverenost: ja ne želim i ne prihvaćam Boga koji ima pravo učiniti sa mojim životom šta god hoće; znači ja odbijam prihvatiti, i služiti Bogu koji neće meni dati ono što je meni ugodno i prihvatljivo? Ako osoba nema srce "koje se boji Boga", on ili ona neće na kraju prihvatiti niti Evandjelje.

2.5. Ok, idemo dalje, moramo uzeti u obzir da je Evandjelje kroz povijest rekonstruirano mnogo puta. I ja sam mogu izmijeniti Evandjelje, ja ga mogu rekonstruirati na način da Bog više nije suveren i da ga se ne treba bojati. Ali da li bi to onda bilo Evandjelje koje su apostoli propovjedali? Ne, to bi bilo kako je to Pavao zvao "drugo evandjelje" ono koje nije uopće Evandjelje.

2.6. Ako ću vjerovati u Evandjelje koje su apostoli učili, onda prihvaćam Boga koji je suveren i kojeg se bojim. Evandjelje koje su apostoli učili je priča o Bogu koji ima "pravo" i moć da učini šta god hoće sa svojom kreacijom, koji bira da neki ljudi budu "izabrani" a drugi da budu "ne izabrani." Ako ne vjerujem u to (između ostalog), onda ne vjerujem u apostolsko Evandjelje.

2.7. Osoba kojoj srce ne uključuje strah prema Bogu, će ultimativno kroz process vjere preoblikovati apostolsko Evandjelje na njegovo ili njezino svidanje. Takvu osobu Novi Zavjet zove "nevjernik" jer je odbio vjerovati priči o spasenju kako su je Apostoli ispričali.

2.8. Uzmite u obzir drugi primjer. Evandjelje apostola pretpostavlja da je najvažnija stvar u ljudskom postojanju pravednost, to jest pobožnost ili dobrota karaktera. Da bi vjerovali Evandjelju osoba treba biti otvorena prema toj pretpostavci. Drugim riječima, da bi bili otvoreni prema Evandjelju, srce osobe mora imati percepciju da u životu ništa nije važnije od osobne dobrote, osoba mora imati "oči da vidi" da je Božja pravednost – ne ljudska pravednost - najvrijednija stvar što postoji.

2.9. Ali što ako srce osobe nema tu percepciju? Što ako percepcija osobe je suprotna tome, na primjer; ako za mene je najvažnije u životu osobno zadovoljstvo? Koliko ću tada biti otvoren prema Evandjelju? Na kraju, neću biti uopće otvoren. Evandjelje meni neće biti privlačno, ne obećaje mi ono što ja želim.

3. Obećaje nešto što ja ne želim, jer zadovoljstvo i dobrota često dolaze u sukob jedno s drugim, i ja na kraju želim zadovoljstvo a ne pravednost. U tom slučaju, Evandjelje je ne interesantno čak i neprijateljski usmjereno prema vrijednostima ukorijenjenim u mom srcu. Na kraju, ja ne mogu i ne želim vjerovati Evandjelju.

3.1. U ovom članku želim predstaviti ovu generalnu istinu u koju osobno vjerujem: ako osoba nema srce sveca, onda na kraju ta osoba ne može i neće vjerovati u poruku Evandjelja u svoj punini učeno i propovijedano od apostola na stranicama Novog Zavjeta. Osoba koja nema srce sveca, može djelomično vjerovati poruci, može prihvatiti puno ideja poruke Evandjelja, ali nemože ga prihvatiti u potpunosti.

B. Vjerovanje u Evandjelje i osobno spasenje

3.2. Ako je ono što sam naveo prije istina. Onda nijedan test o onome tko će biti spašen nije bolje primjeren nego, kako osoba reagira na poruku Evandjelja. Ja sam sugerirao da će biti spašen onaj koji ima "srce sveca", ali kako možemo znati da osoba ima to srce? Možemo mu propovijedati apostolsko Evandjelje, ako ta osoba prihvati u potpunosti Apostolsko Evandjelje, sve tvrdnje, sve implikacije, pretpostavke, može postojati samo jedno objašnjenje za njegovo vjerovanje: on je svetac – onaj koji je rođen odozgo od Boga, kršten Duhom Božjim i suđen za vječni život. Nitko drugi nemože vjerovati Evandjelju. Jer nitko nebi imao tako prijateljsko srce prema Evandjelju.

3.3. Nijedno prirodno grješno ljudsko biće, ima ili može imati prijateljsko srce prema Evandjelju. To ne dolazi od nas, to je nadnarnavno djelo Boga, poklon Božanske milosti....vjerovanje u apostolsko Evandjelje je nepogrešiv test, za vidjeti status osobe koja treba naslijediti vječni život. Ako ne prihvaća apostolsko Evandjelje, čini to zato jer nije rođen od Boga, osoba nažalost ostaje dijete đavla i nije suđen za vječni život.

3.4. Ok idemo dalje, vjerovanje u Evandjelje je najbolji test za svetost, to sam zaključio iznad, ali, vjerovanje u Evandjelje uopće nije nužno zmati da bi bili svetac Božji. Umjesto toga, vjerovanje u Evandjelje je nešto što će se, "u pravim okolnostima" dogoditi u osobi zato jer ta ista osoba - motivirana životnim okolnostima - odlučila da pronade istinu bez obzira na sve.

3.5. Ok, zašto sam naveo u "pravim okolnostima"? Imam dva razloga zbog kojih tvrdim da vjera u Evandjelje nije nužan uvjet za spasenje. Prvo, ako sam u pravu u vezi svega šta sam naveo iznad, ond slijedi da vjerovanje u Evandjelje nije nužan uvjet da bi netko bio spašen, da, srce sveca nam daje "oči da vidimo i uši da čujemo" istinu Evandjelja, ali to ne znači da ćemo imati vjerovanje u samo Evandjelje. Ako vam se predoči pravo Evandjelje mi ćemo vjerovati, ali što ako nam se Evandjelje ne predstavi ili nam je Evandjelje predstavljeno ali je previše iskrivljeno da bi održavalo Božju istinu? U oba slučaja iako imamo "oči da vidimo" i "uši da čujemo", istinsko Evandjelje nam nije dano čuti ili vidjeti, stoga nećemo vjerovati.

3.6. Ipak mi smo spašeni zar ne? A zašto smo spašeni? Zato jer ono što spašava osobu je činjenica da je **posvećen Duhom Božjim**, a to se dogodilo kada je Duh Sveti promjenio od osobe srce.

Ono što spašava osobu je činjenica, da je dobio; "oči da vidi" i "uši da čuje", on je spašen bez obzira da li je imao priliku odgovoriti prema Evandjelju u vjeri. Što znači da, pojedinci čija su srca sklonija vjerovati apostolskom Evandjelju (u koje god vrijeme se konačno suoče s njom) spašavaju se, dok pojedinci koji su skloni odbaciti istinsko Evandjelje nisu spašeni.

3.7. Drugi razlog je, u Bibliji postoje jasni primjeri pojedinaca koji su naslijedili vječni život, a nikada nisu povjerovali u apostolsko Evandjelje. Abraham je primjer takve osobe.

Pavao smatra da je Abraham otac onih koji vjeruju u Isusa: to jest, oni koji vjeruju u Isusa imaju istu vjeru koju je Abraham imao. Iako je jasno da Abraham nikada nije vjerovao u Isusa, nikada nije vjerovao da je Isus Sin Božji, da je Isus uskrsnuo od mrtvih, da je Isus Gospodin ili bilo koje druge činjenice koje čine temeljne istine apostolskog Evandjelja...svejedno Pavao tvrdi u svojim Pismima da je Abraham otac vjere svih koji vjeruju u Boga.

3.8. Znači, bilo bi apsurdno misliti da Abraham otac svih koji vjeruju – propušta vječni život jer nije vjerovao u Evandjelje, zar ne? Ali isto tako, ključno je shvatiti da, iako Abraham nikada nije povjerovao u Evandjelje, on ga nikada nije ni odbio. Evandjelje nikada nije bio problem u Abrahamovom životu, Abraham nikada nije bio pozvan da reagira na Evandjelje. Zbog toga možemo zaključiti da; stavljajući Abrahama kao primjer vjere, Pavao nam vjerovatno govori da je Abraham imao onu vrstu srca koje mu je Bog dao kao dar, i koje je temelj nečijeg spasenja. Da je Abraham bio suočen sa tvrdnjama Evandjelja, on bi sigurno vjerovao i ta sklonost vjerovanju - je zbog Božansko obnovljenog srca.

3.9. Mnogo više treba reći o Abrahamu, ali ovo je jasno: Abraham je primjer onoga koji nije vjerovao u apostolsko Evandjelje, ali je ipak kvalificiran za vječni život. Stoga strogo govoreći, vjera u Evandjelje nije nužan uvjet spasenja. Drudim riječima, znati Evandjelje nije nužan uvjet za naslijeđivanje vječnog života.

C. Pojašnjavanje uloge vjere u spasenje

4.1. Prije nego napustimo temu uloge vjerovanja u Evandjelje, moramo razjasniti dvije važne točke. (1) Postoji opravdana sumnja u kojoj leži ideja da; neće svatko tko vjeruje u apostolsko Evandjelje biti spašen. I pod (2) postoji sumnja u kojoj leži ideja da; oni koji ne vjeruju u Evandjelje, mogu biti spašeni.

(1) Neće svatko tko vjeruje u Evandjelje biti spašen

4.2. Kao što smo vidjeli, jedan od načina na koji se nepravedno srce suočava sa porukom Evandjelja jest da je iskrivljuje to jest vjeruje u iskrivljenu verziju.

Osoba bi mogla prihvatiti grubi i površni nacrt apostolskog Evandjelja, ili, može prihvatiti većinu apostolske poruke, a ipak izostaviti ono što smatra uvredljivim.

4.3. Nijedan od ovih načina nije "prava vjera" u Evandjelje, to nije vjera u apostolsko Evandjelje i zato ne kvalificiraju osobu za vječni život. Ali što ako osoba očito ili jasno ne narušava Evanđeosku poruku, ako jednostavno vjeruje u Evanđeosku priču kao što su je apostoli predali, da li bi ga njegovo uvjerenje nužno kvalificiralo kao istinsko Božje dijete? Mislim da je odgovor još uvijek ne. Razmotrite sljedeći odlomak iz (Djela 8:9-24.)

4.4. Iz zapisa u (Djelima) nemamo naznake da Evandjelje koje je Šimun magičar vjerovao, nije bila prava poruka koju su apostoli objavljivali, vjerovatno je. Premda je Šimun vjerovao, nije vjerovao iz pravednog srca: njegovo srce je bilo nepravedno, i tijekom vremena istinska priroda Šimunovog srca bila je ispitana i pronađena nedostojnom. Petar govori Šimunu da njegovo srce "nije pravo pred Bogom" Petar kaže Šimunu da se moli, da mu se "oprosti (namjera) njegovog srca."

4.5. Šimun magičar je vjerovao u Evandjelje, ali je vjerovao iz pogrešnih razloga, iz nepravednih želja i strasti, iz nepravednog srca: i kao rezultat toga, njegovo vjerovanje u Evandjelje bilo je bezvrijedno s obzirom na njegovo spasenje. Petar mu je rekao: "Ti nemaš ni djela ni prava u toj stvari, (to jest u spasenje obećano u Evanđeoskoj poruci.) Pokaj se zbog svoje zloće i moli Gospodina neće li ti možda oprostiti tu namisao srca tvoga! Jer vidim da si u gorkoj žuči i u okovima, bezakonju".

4.6. Moj zaključak je ovo; taj nedostatak pravednog srca je Šimuna diskvalificirao za vječni život iako je vjerovao u apostolsko Evandjelje. Što znači da, jedino vjerovanje u Evandjelje koje proizlazi iz pravednog srca, srca koja je rođeno odozgo po Duhu Božjem, može biti pokazatelj da je netko spašen. Sama vjera po sebi ne može signalizirati da je netko pravi svetac predodređen za vječni život, jedino vjera u Evandjelje potaknuta iskrenim, pravednim srcem je znak iskrenog sveca.

4.7. Kako možemo onda znati, da li je vjerovanje pojedinca u Evandjelje takvo da ga označuje kao sveca, a ne lažno vjerovanje - krivo temeljeno - koje ga ne čini svecem?

To je gdje Novo Zavjetna doktrina o "ustrajanju" nastupa: onaj koji je vjerovao Evandjelju iz pogrešnih razloga, na kraju će naći svoje srce u suprotnosti sa Evandjeljem, neće mu dati niti obećati ono što on zapravo želi i na kraju će napustiti sve jer će shvatiti da mu poruka Evandjelja ipak nije prihvatljiva. To se događalo Šimunu, a Petar ga je upozoravao, Šimun je uhvaćen u mrežu idolopoklonstva. Na kraju, nije ga zanimala pravednost Božjeg kraljevstva, htio je moć i vlast nad ljudima i slavu u očima drugih ljudi.

4.8. Toliko je to želio da je bio spreman Petru platiti to. Petar je odmah shvatio što Šimunov zahtjev znači: ako je strast Šimunovog života bila požuda za moći i autoritetom, dvije su stvari bile istinite: (1) njegovo srce nije postalo novo po Duhu Božjem i (2) njegovo vjerovanje u Evandjelje nije suđeno da izdrži.

4.9. Znam da nekima od vas ovaj članak neće biti lako progutati, samo vam vrijeme dok hodate kroz vjeru može dokazati da li sam u pravu sa mojim zaključcima ili nisam. Ali nemojte odustati čitati, idite dalje samnom kroz ideju koju vam želi predati. Znači, moje stajalište je ovo; jedino vjera u Evandjelje koja proizlazi iz pravednog srca – koje je dar od Boga - je znak da je netko spašen. E sad, da li postoji način da se razlikuje osoba s pravednim srcem od osobe koja ima nepravedno srce? Da, postoji način da se razlikuje osoba koja vjeruje u Evandjelje nepravednim srcem, od djeteta Božjeg koje u to vjeruje zbog svojeg pravednog srca: Božje dijete će ustrajati u vjerovanju u Evandjelje kroz sva svoja raznolika iskustva (nevolje), dok dijete đavla neće.

(2) Oni koji odbacuju Evandjelje ipak mogu biti spašeni

5. Prezentacija koju sam do sada dao ukazuje na to da, iako osoba možda ne vjeruje u Evandjelje, još uvijek može biti spašena. Podjeliti ću moje vjerovanje u dve točke.

5.1. Pod (1) općenito govoreći, ne možemo odbaciti istinsko, ne iskrivljeno Evandjelje i još uvijek biti spašeni. Odbaciti iskrivljeni oblik Evandjelja, međutim, nije loš znak, nego može biti i dobar znak. Ako je netko izložen iskrivljenom Evandjelju, njegovo odbacivanje tog Evandjelja zapravo je znak njegove svetosti.

Prihvatanje pravog apostolskog Evandjelja a ne iskrivljenog, signalizira čovjekovu svetost.

5.2. Znači ako je moja jedina izloženost Evandjelju u jednoj od kršćanskih sljedbi bila iskrivljena ili nepotpuna, moguće je da će moje pravedno srce koje me kvalificiralo za sveca - potaknuti da odbacim tu kršćansku sljedbu. Drugim riječima, ja bih odbacio iskrivljeno Evandjelje ali bi ipak bio spašen zato jer mi je Bog darovao pravedno srce koje je prepoznalo nedostatak Božje mudrosti u iskrivljenom Evandjelju.

5.3. Pod (2) vjerovanje u Evandjelje mjerilo je nečije svetosti zato što teži ispitivanju moralne odlike vlastitog srca. Evandjelje testira moralne i duhovne kvalitete našeg srca i njegovih obveza.

5.4. Ali što ako se otpor prema Evandjelju ne temelji na nepravednom srcu, nego na nečem drugom: na primjer intelektualni problemi koje netko ne može riješiti? Što bi u tom slučaju značilo odbacivanje Evandjelja? Ako sam točno procijenio Biblijsko učenje o ovom pitanju, onda odbacivanje Evandjelja zbog čisto intelektualnih razloga ne bi diskvalificiralo čovjeka da bude istinsko dijete Božje.

Takva bi osoba bila u neznanju, krivo informirana, intelektualno u krivu, ali ne bi bio dijete đavla, predodređeno za gnjev.

5.5. Ova kvalifikacija može naravno biti potpuno hipotetska. Možda nitko ne odbacuje Evandjelje iz čisto intelektualnih razloga, možda uvijek nepravedno srce vreba u pozadini, koristeći intelektualne probleme kao način racionalizacije svoje nepravedne nevjere. Međutim radi jasnog razumijevanja onoga što nekog kvalificira kao dijete Božje, ta je kvalifikacija važna, čak iako je ona čisto teoretska.

5.6. Naše vjerovanje u Evandjelje nas ne kvalificira za svece, "rođenje odozgo" nas čini svetima. U normalnim okolnostima, rođenje odozgo rezultira našim vjerovanjem u Evandjelje kao što sam naveo i ranije. Ipak ako je osobi onemogućeno vjerovati Evandjelju nekim drugim čimbenikom, a ne njegovim rođenjem odozgo, njegov nedostatak vjere nema duhovno značenje. On je rođen odozgo svetac, predodređen za vječni život.

5.7. Neobične okolnosti njegovog života upravo su ga spriječile u vjerovanje Evandjelja koje obično proizlazi iz rođen odozgo - nanovorođenja, iz čisto intelektualnih razloga on odbacuje Evandjelje iako je moralno i duhovno krajnje primjenjiv za to. Ako je takav scenarij moguć, onda odbacivanje Evandjelja u ovom slučaju ne bi ga diskvalificiralo od spasenja. Njegovo uvjerenje je oblik pravedne vjere, a ne tipična nepravedna nevjera, a samo je nepravedna nevjera obilježje prokletih. Ako smo možda svjedok života jedne takve osobe, onda ćemo kroz vrijeme uvidjeti da odluke, ponašanje, reakcije, stavovi takve osobe su odlike pravednog srca, a ne nepravednog. "Oni rađaju dobrim plodovima."

5.8. Imam želju ispričati jednu kratku priču. Ok, krećemo, ne dugo nakon rođenja, dijete je bilo napušteno od svoje majke, svoga oca nikada nije upoznao. Baka i djed su bili ti koji su odlučili odgajati to dijete, činili su to jer su morali, jer je to bilo pravedno da tako učine. Ali nisu željeli – niti voljeli to dijete, dijete je raslo bez ljubavi koja mu je bila potrebna. Odrastao je u odraslu osobu ne znajući šta je ljubav. U odrasloj dobi dobiva poziv od vojske da ide braniti svoju državu od agresora. Prijatelji sa kojima je odrastao, sa kojima je skupa išao u crkvu nedjeljom (Katoličku), su isto kao i njihovi neprijatelji (Pravoslavci) promovirali i činili perverzna i zla djela, djela koja je "on" odbio činiti.

5.9. Nakon završetka rata, vraća se doma svojoj obitelji. Njegov susjed (koji je srpske nacionalnosti, a živi u Hrvatskoj) je fizički i psihički zlostavljao svoju ženu i kćer. Kćer se od napasnog oca skrivala u stanu od svog susjeda (glavnog lika iz ove priče) jer je poznavala njegovu kćer. Čovjek koji je bio napušten od svoje majke, ne ljubljen od djeda i bake, je odlučio skrivati tu curicu u svom stanu iako je znao da je ona po ocu iste nacionalnosti kao i agresor protiv kojeg se borio u ratu. Drugim riječima, odlučio je svoju mržnju i nezadovoljstvo koje je možda gajio prema jednom narodu....staviti na stranu, i učinio je ono šta je pravedno pred Bogom; "Ljubio je neprijatelja svoga".

6. Nakon nekoliko godina, njegova majka (koja ga je napustila), vraća se iz Njemačke, gdje je odlučila ići u Lutheransku crkvu. Ne tražeći oprost od svoga sina (što ga je napustila), govori mu: "Moraš se nanovo roditi, moraš priznati Isusa Krista za svog Spasitelja, ili ćeš vječno gorjeti u paklu."

Svjestan svega, šta je prošao u životu, odlučuje postati ateist, njegovi prijatelji katolici i majka protestantkinja su Boga predstavili kao zlog a ne Svetog Boga.

7. U (Rimljanima 2, 24) Pavao govori svojim sunarodnjacima; "Izrael, zbog vaših djela, zaista se Ime Božje pogrđuje među poganima." Mi pogani, to isto činimo već stoljećima. Jedan teolog je rekao; "Neki od najboljih ljudi u povijesti - nisu vjerovali u Boga, dok neki od najgorih djela u povijesti su učinjena u Njegovo ime!" Ja ne znam kontekst ove izjave, ali ako je gledamo zasebno, to je istina.

7.1. Moj zaključak; vidimo kroz ovu kratku priču da je taj čovjek neke odluke učinio jer ima "pravedno srce", da li je to pravedno srce – ono koje je posvećeno Duhom Božjim? Ne znam, to je Božji posao, premalen sam da bih to znao; da li je, ili nije Ali želim reći ovo; priče pojedinaca su jako kompleksne i nama malima neshvatljive do kraja. Bog je taj koji zna sve, On je autor te priče, i samo On zna kako će se ta priča odviti do kraja. I zbog toga, jedina "pravedna presuda" svakom pojedincu, može doći samo od onoga koji zna "sve." Na kraju, onaj koji zna sve će predati sav sud svom Sinu, što znači da će nama svima (čovječanstvu) suditi čovjek, jedan od nas. A njegov sud će biti pravedan. Kako znamo? Zato jer dolazi od onoga koji zna sve – transcendentni autor, Bog Otac, koji je izvan ove realnosti.

7.2. Idemo polako prema kraju; kroz povijest, Evandjelje se podcijenilo, osiromašilo i pojednostavilo; učinite to i to, i vi ste spašeni, vjerujte to i to, i vi ste spašeni. Crkva je pojednostavila ulazak u vječni život. Ali povezujući svjedočanstva ljudi koje znam, i njihove životne priče, pitam se, da li je to tako kako nas crkva želi naučiti, da li je to tako jednostvano, da li mi stvarno sada kada imamo crkveni nauk možemo sa sigurnošću reći; on ili ona je spašen, ili, on ili ona nisu spašeni? Mislim da ne možemo.

7.3. Oni su "izabrani." (Rimljani 8,30) Pavao iznosi snažnu tvrdnju, on razumije da izabrani dolaze isključivo od Boga; "Koje je predodredio, te je i pozvao; koje je pozvao, te je i opravdao; koje je opravdao; te je i proslavio." Mi na kraju možemo samo biti svjedoci vlastitog života, u smislu; šta Bog u svojoj milosti čini kroz naš život, i kroz taj process (ustrajanja) dobivamo sigurnost da smo njegova djeca.

7.4. Dan danas se čudim mojim svakodnevnim odlukama, mojim reakcijama, mojem svjetonazoru, mojim željama, ja sam potpuno druga osoba u tom pogledu. Bog mi je kroz moju slobodnu volju u svojoj milosti dao "oči da vidim, i uši da čujem." Zato je to milost, to ne dolazi od nas, "rođen odozgo" znači dobiti Duha koji više Abba Oče. Isto tako, mi kao njegovi neprijatelji ne možemo ništa učiniti protiv Njegove volje, ako je On odlučio da smo Njegovi, onda ćemo to i biti. Tu leži sigurnost o kojoj apostoli govore.

7.5. Dozvolite mi da sumiram, moje iskustvo (bolest koju nosim, i sav process koji sam prošao tokom svoje bolesti) me potaklo da razmišljam o pitanju navedenom u naslovu. (Evandjelje; sredstvo ili dokaz spasenja?)

Sada s ove perspektive mogu sa sigurnošću reći da je Duh Božji djelovao u meni mnogo prije nego sam došao u doticaj sa Njegovom Svetom Riječi - Biblijom. "Kada" sam počeo proučavati Evandjelje napokon sam mogao artikulirati - shvatiti šta mi se dogodilo i šta mi se još dan, danas događa, a to je; "rođenje odozgo", a nakon toga "posvećenje" (ustrajanje kroz nevolju koju podnosim.) Zašto je ustrajanje u nevoljama potrebno? Jer je to dokaz da me Bog "posjeduje", da sam njegov "izabranik." Kome je to dokaz? Meni naravno!

7.6. Isto tako, ja sam prihvatio tvrdnje Evandjelja jer sam dobio "pravedno srce" (prije) nego sam bio izložen tvrdnjama Evandjelja. Pitanje je; da li bi bio spašen da sam umro prije nego sam došao u kontakt sa Božjom Riječi? Vjerujem da bi. Jer "srce pravedno" – "koje je dar Božji" - nas kvalificira za spasenje, a ne tvrdnje Evandjelja. Za kraj: Evandjelje nije magična riječ koju koristi čarobnjak (svećenik, pastor), i ona magično promijeni srce pojedinca. "Kameno srce u mekano srce" može promijeniti samo Bog, a u pravim okolnostima Evandjelje je dokaz da se to dogodilo.